

Arrest

nr. 250 916 van 12 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Wynantsstraat 23
1000 Brussel

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LAHAYE, loco advocaat G. JORDENS, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 19 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 17 augustus 2020.

1.2. Op 17 september 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn te Sevilla (Valle de Cauca). U bent katholiek en heeft één broer, [L.]. Als kind woonde u in Pereira (Risaralda), maar op uw twintigste

verhuisde u naar Cali (Valle de Cauca), waar u een hoger diploma verpleegkunde behaalde. Nadien was u werkzaam als verpleegster bij verschillende ziekenhuizen in de stad. U had lange tijd een relatie met [Y.J.J.M.], een vooraanstaand sociaal leider bij de Barón Rojo Sur. Dat is, meer bepaald, een voetbalvereniging die kwetsbare jongeren steunt met behulp van projecten. [Y.] deed dat al sinds 2010, uzelf probeerde hem daar af en toe te helpen bij die activiteiten. Jullie woonden van 2015 tot en met 2017 samen in de wijk Primero de Mayo in Cali.

De problemen begonnen in 2015, toen [Y.] omwille van zijn sociaal leiderschap bedreigingen toegestuurd kreeg. Er vonden eveneens 4 aanslagen op zijn leven plaats, waarbij de laatste hem fataal werd op 1 februari 2017. De daders waren telkens paramilitairen. U bevond zich op dat moment thuis. U bent dan in de daaropvolgende weken driemaal verklaringen gaan afleggen bij de politie omtrent de aanslag op uw toenmalige partner. In die periode begon u eveneens bedreigingen te ontvangen. Zo kreeg u enkele dagen na de moord te horen van de beveiligingsdienst op uw werk dat onbekenden u daar aan het zoeken waren. Daarnaast werd u eenmaal via de telefoon afgedreigd door een onbekende beller, en werd u op 29 november 2017 beschimpt door middel van een reactie op uw Facebookprofiel en een bericht op Messenger. Verder begonnen uw vrienden u te waarschuwen: zij zeiden u dat het niet veilig was voor u in Colombia en dat u beter het land zou verlaten. Omwille van deze gebeurtenissen zag u zich genoodzaakt onder te duiken op verschillende plaatsen, namelijk in Cali, Pereira, Bogotá en Huila. Ook reisde u van 6 september 2017 tot en met 2 oktober 2017 naar Chili, maar omdat u daar herkend werd door andere Colombianen besloot u terug te keren naar Colombia.

Uiteindelijk nam u op 20 april 2018 het vliegtuig van Bogotá naar Madrid, waar u op 21 april 2018 aankwam. Diezelfde dag nam u een vlucht van Madrid naar Brussel. Ongeveer anderhalf jaar later, op 14 november 2019, wendde u zich tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. In het geval van een terugkeer naar Colombia vreest u vermoord te worden door dezelfde paramilitaire groepering die uw partner heeft omgebracht.

Ter staving van uw verzoek diende u de volgende documenten in: een kopie van uw internationaal paspoort, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van een huurcontract d.d. 3 februari 2017, een kopie van een attest van samenwonen d.d. 22 februari 2017, een kopie van de overlijdensakte van [Y.] d.d. 1 februari 2017 (datum van inschrijving: 3 februari 2017), een kopie van uw verklaringen bij de politie d.d. 6 februari 2020 en 3 maart 2020, een aantal links naar online krantenartikelen over de moord op [Y.], screenshots van de bedreigingen op Facebook en Messenger d.d. 29 november 2017, een screenshot van een Instagrampost d.d. 23 juli 2017, een kopie van uw verpleegsterskaart en een kopie van uw rijbewijs.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw administratief dossier stelt het Commissariaat-generaal (CGVS) vast dat u noch een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk heeft gemaakt.

Het CGVS onderkent de algemene toestand inzake paramilitaire organisaties en aanverwante problemen in Colombia, en volgt deze situatie op de voet. Het CGVS betwist momenteel ook niet dat u een relatie had met [Y.J.J.M.], noch dat hij vermoord werd door de leden van een paramilitaire groepering. Er kan echter niet besloten worden dat u zelf vergeldingen zou vrezen van diezelfde paramilitairen in het geval van een terugkeer naar uw land van herkomst.

Allereerst moet er gewezen worden op het uitzonderlijk late karakter van uw aanvraag tot internationale bescherming. U beweerde dat u Colombia bent ontvlucht en in België de asielpcedure heeft opgestart om uw leven te beschermen (CGVS, p.9). Uiteindelijk kwam u aan in België op 21 april 2018 en pas anderhalf jaar later, op 14 november 2019, ging u zich registreren bij de DVZ. Bijgevolg verbleef u meer

dan een jaar illegaal in het land; in die periode woonde u als een soort van au pair in bij een Belgisch gezin en ondernam u een reis naar Tenerife (CGVS, pp.8-9). Gelet op voorgaande vaststellingen dienen serieuze vragen te worden gesteld betreffende de ernst van uw verzoek om internationale bescherming. Immers, van iemand die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land ontvlucht te zijn en die vreest bij terugkeer gedood te worden, kan redelijkerwijze verwacht worden dat die alles in het werk stelt om buiten zijn land van oorsprong effectieve bescherming te krijgen. Dit is in casu niet het geval. De redenen die u aanbracht om de laattijdigheid van uw verzoek te rechtvaardigen, kunnen niet overtuigen. Aan de ene kant verklaarde u dat u zich in juli of augustus 2019 tot een kantoor van Caritas gewend hebt om uw situatie uit te leggen (CGVS, pp.7-8). Daar zou men u geadviseerd hebben om geen asiel aan te vragen, aangezien uw beweerde problemen in Colombia geen motief zouden zijn daartoe, maar wel om een beroep te doen op een vrij kostelijke visumprocedure of om met een Belg te huwen en/of een kind te krijgen (CGVS, p.7-8). Het is weinig aannemelijk dat een internationale organisatie als Caritas u dergelijk advies zou meegeven. Bij uw eerste interview op de DVZ verklaarde u dan weer dat men u bij Caritas niets gezegd had over asiel (CGVSvragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Aan de andere kant argumenteerde u dat u de eerste bent van uw familie en vrienden om asiel aan te vragen, waardoor u geen weet had van de procedure (CGVS, p.7). Dit valt maar moeilijk te geloven: u zocht immers hulp bij uw vriend helemaal in Tenerife, ook was het een vriendin van u die u aanspoorde om samen naar Caritas te gaan en verder was het uw vriend Anthony uit Cali die u aanspoorde om te vluchten en de deuren van zijn huis in België openzette voor u (CGVS, p.5, 8, 14).

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u na de vermeende dreigementen nog zeer lang in Colombia gebleven bent. Zo vond de moord op [Y.] plaats op 1 februari 2017 en vertrok u pas op 20 april 2018 uit Colombia. Deze lange tijdsperiode van meer dan een jaar doet eveneens afbreuk aan uw voorgehouden vrees voor vervolging of ernstige schade. U vertelde namelijk dat u na de bedreigingen uw appartement verliet en zich ging verschuilen op verschillende plekken (CGVS, p.12). Het merendeel van de tijd woonde u bij uw moeder in Cali en op andere momenten verbleef u bij familieleden in Pereira, Bogotá of het departement Huila (CGVS, p.13). Het is merkwaardig dat u net die plaatsen overwoog om te gaan onderduiken; logischerwijs kan men ervan uit gaan dat de adressen van uw naaste familieleden de eerste plaatsen zijn die uw belagers zouden overwegen indien zij u daadwerkelijk zochten. Bovendien stelde u dat de paramilitaire organisatie die uw partner om het leven zou hebben gebracht danig groot is dat die zich over heel Colombia uitstrekt (CGVS, p.9). U hebt echter in die hele periode van bijna 16 maanden geen rechtstreekse aanvaring meer gekend toen u bij uw verschillende familieleden woonde (CGVS, p.9, 11). Daarenboven bent u van 5 september 2017 tot en met 2 oktober 2017 naar Chili afgereisd. Daar hebt u nooit asiel aangevraagd – u had daar ook niet de intentie toe – en stelt op vage wijze dat u daar ‘herkend’ werd door andere Colombianen (CGVS, p.6). Al het voorgaande ondermijnt de ernst en de dringendheid van uw beweerde vrees. Er moet hierbij ook worden opgemerkt dat u, gezien de vele dagelijkse vluchten naar Europa vanuit Colombia, eerstdaags het land had kunnen verlaten om asiel aan te vragen. U beschikte immers over heel wat spaargeld en betaalde uiteindelijk maar liefst 4000 dollar voor het vliegticket naar België (CGVS, p.7, 13). In die optiek is het ook opvallend dat u uw vliegticket naar België in februari 2018 boekte om pas 2 maanden later te vertrekken (CGVS, p.6).

Wat de bedreigingen zelf betreft, moet ook een en ander worden aangestipt. Zo beweerde u dat u al sinds 2010 meehielp in de sociale organisatie van uw voormalige partner (CGVS, p.10). U stelde letterlijk dat u zelf géén sociaal leider was (CGVS, p.9). Uit de details die u vermeldde, blijkt dat u zich sporadisch bezighield met de administratieve kant – computerformaliteiten en e-mails – en dat u hem af en toe vergezelde naar vergaderingen, maar dit relativeerde u herhaaldelijk door erop te wijzen dat dat niet altijd mogelijk was in combinatie met uw fulltime-job als verpleegster (CGVS, p.10). Bij het eerste interview op de DVZ kon u zelfs niet de naam zeggen van [Y.]s organisatie wanneer u dat expliciet gevraagd werd (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Uw verklaring aldaar is niet voor interpretatie vatbaar en uw opmerking aan het begin van het CGVS-onderhoud biedt hier geen verschoning voor (CGVS, p.3). Ook hebt u zich in België nooit meer beziggehouden met enige sociale initiatieven (CGVS, p.15). Gezien al het voorgaande kan er dan ook niet worden afgeleid dat de paramilitairen u zouden viseren omwille van uw functie aldaar. U liet dan ook eerder uitschijnen dat u zich niet in veiligheid bevond louter en alleen omdat u de partner was van [Y.] (CGVS, p.9).

In ieder geval kenden de dreigementen – zoals u deze vooropstelde – een vrij bizar verloop. Ten eerste verklaarde u nooit problemen te hebben gekend in de lange periode waarin u [Y.] meehielp in de organisatie, van 2010 tot aan zijn dood op 1 februari 2017 (CGVS, p.10). Kort na zijn dood zou men u dan plots zijn komen opzoeken op het werk, op een moment dat u zich thuis bevond (CGVS, p.10-11). Het is opvallend dat de belagers er dan wel moeite in stoppen om uw werkplaats te lokaliseren, maar

zich dan niet tot uw gewoonlijke huis of het huis van uw moeder zouden richten. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de beveiligingsdienst van uw werk u daar pas een hele periode later van verwittigde en niet op het moment zelf, waaruit moet worden afgeleid dat het bezoek aan uw werkplaats dan toch niet zo beduidend moet zijn geweest (CGVS, p.10-11). Ten tweede kan er op basis van de telefoonoproep en de berichten op sociale media niet worden besloten dat de paramilitairen die verantwoordelijk waren voor [Y.]s dood op dit moment actief naar u op zoek zouden zijn. De dreigtelefoon blijkt een geïsoleerd voorval dat u op geen enkele manier kan staven, en hoewel de moord op uw ex-partner op 1 februari 2017 plaatsvond, kreeg u pas 29 november 2017 de berichten op Facebook toegestuurd. Het is weinig plausibel dat uw belagers u eenmaal zijn komen zoeken kort na [Y.]s dood, dan 10 maanden de interesse in u verliezen, om u dan opnieuw te bedreigen via sociale media. Sindsdien hebt u zelfs geen enkel teken van leven meer vernomen van uw vermeende belagers, noch fysiek, noch virtueel. Dit is een vreemde gang van zaken, indien zij op dit moment nog steeds naar u op zoek zouden zijn. Ten derde vermeldde u verschillende waarschuwingen van vrienden (CGVS, p.9, 11). Deze zijn, conform uw verklaringen, enkel gestoeld op het feit dat uw partner [Y.] vermoord werd en dat u daarom ook gevaar zou lopen (CGVS, p.9, 11). Van concrete indicaties vanwege die vrienden maakte u echter geen melding.

Het is tevens belangrijk op te merken dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan daarom worden verwacht dat hij of zij alle plaatselijke kanalen ter bescherming heeft uitgeput. Internationale bescherming kan immers slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit is in casu niet het geval. Zo haalde u aan dat u kort na de moord op [Y.] driemaal een getuigenverklaring bent gaan afleggen bij de Colombiaanse politie in het onderzoek rond zijn moord (CGVS, p.11). Van de vermeende bedreigingen in hoofde van uzelf hebt u echter nooit melding gemaakt bij de Colombiaanse ordediensten, noch hebt u bij hen bescherming verzocht (CGVS, p.11-12). U verklaart dat u dat niet deed uit angst om zelf ook gedood te worden (CGVS, p.11-12). Deze veronderstelling is echter hypothetisch en biedt geen soelaas voor het feit dat u het nooit geprobeerd heeft. Per slot van rekening genoten u en [Y.] in het verleden een hele tijd politiebescherming, en werden er heel wat mensen opgepakt, net daarom had u dit opnieuw kunnen aanvragen (CGVS, p.9, 11). Ook het feit dat u zelf opgeroepen werd door de politie om te getuigen doet uitschijnen dat de politie net wel actief bezig was met het onderzoek. In relatie met het voorgaande is het opvallend dat u dan plotseling, na drie getuigenissen, niet meer wilde meewerken, omdat u anders niet zou kunnen vertrekken uit Colombia en u zagezegd niet wilde wachten tot ze u zouden vermoorden (CGVS, p.11-12). Daarentegen bent u na dat laatste verhoor – uit uw verklaringen blijkt dat dat in maart 2017 was (CGVS, p.11-12) – nog meer dan een jaar in het land gebleven. Dit doet verder afbreuk aan de ernst en de noodzakelijkheid van uw beweerde vrees.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs wijzen op uw nationaliteit en identiteit, hetgeen hier momenteel niet in vraag wordt gesteld. Ook het feit dat u als verpleegster gewerkt hebt – u legde uw verpleegsterskaart neer – doet hier niet ter zake. Het huurcontract heeft geen enkele betrekking op de door u aangehaalde asielmotieven. Het gaat louter om een kopie en noch uw naam, noch het adres in Cali dat u aangaf, staan erop vermeld. Het attest van samenwonen is eveneens een kopie en bevat enkel uw eigen verklaringen, waarop u aangeeft dat u een relatie had met [Y.]. Dit wordt momenteel niet betwist door het CGVS. Hetzelfde kan gezegd worden over het feit dat [Y.] overleed, conform de kopie van de overlijdensakte. Voorts hebben de politionele documenten enkel betrekking op het onderzoek naar [Y.]s moord; van uw persoonlijke bedreigingen wordt nergens gewag gemaakt (zie ook supra). Bovendien gaat het opnieuw om kopieën en is het louter een weergave van uw eigen verklaringen, waardoor het document in se de gegrondheid van uw vrees niet kan herstellen. In dezelfde lijn wijzen de links naar de online krantenartikelen geenszins op de persoonlijke problemen die u zou hebben meegemaakt. Aan de verschillende schermopnamen kan evenmin bewijswaarde gehecht worden, aangezien deze op eenvoudige wijze gemanipuleerd kunnen zijn.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific-regio (Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid-Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific-regio, Antioquia, ZuidCordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadigroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1A, § 2 van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus, zet verzoekster uiteen dat zij ernstige bedreigingen heeft ondergaan in Colombia, die hebben plaatsgevonden in een context van het gewapend conflict tussen de regering en de guerrillatroepen. Zij geeft aan dat zij de weduwe is van "een echt bekende socialistische leider", Y.J.H.M., die werd vermoord op 1 februari 2018 omwille van zijn activiteiten en zijn weigering om overheidsgeld te gebruiken voor illegale doeleinden. Na de dood van haar echtgenoot zou verzoekster, die naar eigen zeggen al enkele jaren zeer betrokken was bij hem, zelf rechtstreeks zijn bedreigd, onder andere omdat zij de politie op de hoogte heeft gebracht van de identiteit van de daders van het misdrijf tegen haar echtgenoot. Verzoekster verwijst in dit verband naar de UNHCR "Eligibility guidelines for Assessing the international protection needs of asylum seekers from Colombia", waaruit blijkt dat personen die voor lokale en regionale overheden werken een risicoprofiel hebben. Zij meent dat in casu haar risicoprofiel en dat van haar overleden echtgenoot niet kan worden betwist voor zover zij tot een week voor de moord onder politiebescherming stonden. Verzoekster betoogt verder dat gezien de huidige context van conflict en geweld in Colombia en de publiekelijk beschikbare informatie over de moord op haar echtgenoot, haar verklaringen niet enkel coherent maar gevestigd zijn. Bovendien, argumenteert verzoekster, kan zij geen bescherming verkrijgen van haar eigen overheden. Enerzijds herhaalt verzoekster dat zij heeft verwezen naar het feit dat bepaalde leden van de politie betrokken waren bij de moord op haar man omdat hij slechts een week na de intrekking van de politiebescherming die zij genoten werd vermoord. In dit opzicht, is het volgens verzoekster algemeen bekend dat de corruptie binnen de Colombiaanse politiemacht een echt probleem is. Veel politieagenten associëren zich met leden van gewapende criminele bendes. Ter ondersteuning hiervan citeert zij uit het rapport van Gaintegrity "Colombia corruption report" uit augustus 2018. Anderzijds, stelt verzoekster, heeft de politie een zeer geringe controle over de regio waarvan zij

afkomstig is, met name de stad Cali in het departement Valle del Cauca. Verzoekster voert aan dat objectieve informatie bevestigt dat de verschillende strijdende partijen zeer aanwezig zijn, dat de controle van de regering zeer gering is in deze regio en dat Cali de meest gevaarlijke Colombiaanse stad is, waarbij zij citeert uit de COI Focus *“Colombia: Veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020. Het is, aldus verzoekster, in casu vastgesteld dat zij geen bescherming kan verkrijgen tegen de daden van vervolging en/of tegen de bedreigingen die zij heeft meegemaakt en die zij vreest in geval van terugkeer.

Wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, herhaalt verzoekster dat volgens objectieve informatie blijkt dat de paramilitairen mensen die voor lokale en regionale overheden werken als doelwit nemen. Omwille van haar betrokkenheid bij haar echtgenoot – die een echt bekende socialistische leider was die werd vermoord omwille van zijn activiteiten en zijn weigering om overheidsgeld te gebruiken voor illegale doeleinden – en het feit dat ze de politie heeft getipt over de identiteit van de daders die dit misdrijf hebben gepleegd, meent verzoekster dat zij onder een risicoprofiel valt. Verzoekster benadrukt dat de verwerende partij niet in twijfel trekt dat zij afkomstig is uit een regio waar een gewelddadig conflict heerst tussen meerdere gewapende groepen en de regering, met name het departement Valle del Cauca dat wordt gekenmerkt door een verslechterde veiligheidssituatie, waarbij zij verwijst naar de COI Focus *“Colombia – Veiligheidssituatie”* van 13 november 2019.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1 tot en met 4 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een voorafgaande opmerking vestigt verzoekster de aandacht van de Raad op een aantal essentiële elementen die niet ter discussie worden gesteld:

“1° de langetermijnrelatie tussen de verzoekster en [Y.J.J.M.];

2° [Y.] was een bekende socialistische leider in Colombia, vooral in Cali (men hoeft alleen maar [Y.]’s naam in te typen op het internet om te zien hoeveel artikelen er over hem zijn);

3° [Y.] werd vermoord op 01.02.2018 door de paramilitairen ;

4° de verzoekster en [Y.] stonden - tot een week voor de moord op deze laatste - onder politiebescherming.”

Verzoekster stelt dat zij bewijsmateriaal heeft overgelegd ter staving van deze elementen.

Verzoekster gaat vervolgens in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing, met name (i) de laattijdige aanvraag tot internationale bescherming, (ii) de duur van het verblijf in Colombia voor het definitieve vertrek, (iii) haar betrokkenheid bij haar echtgenoot; (iv) de doodsbedreigingen tegen verzoekster en (v) het gebrek aan internationale bescherming, en tracht deze te weerleggen. Verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, haar verklaringen en de materiële bewijzen.

Verzoekster vraagt te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek waarbij meer rekening wordt gehouden met haar risicoprofiel.

Verzoekster voegt volgende stukken toe ter ondersteuning van haar verzoekschrift:

“3. UNHCR. Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia, HCR/EG/COL/15/01, September 2015. pp. 33-34;

4. Canada: Immigration and Refugee Board of Canada. Colombia: Police corruption, including involvement of police officers in drug-related criminal activity and the state response: procedures for filing complaints against police officers for corruption or inaction. 20 October 2011. COL103829.E. available at: <https://www.refworld.org/docid/4f9e7f652.html>

5. Ganintegrity, Colombia Corruption Report. August 2018, <https://www.ganintegrity.com/portal/country-profiles/colombia/>

6. COI Focus « Colombia - Veiligheidssituatie ». 13 november 2019. pp. 1-2, 7, 18, 33 en 46

7. COI Focus « Colombia - Veiligheidssituatie ». 27 juli 2020. pp. 1-2 en 36-37

8. Professionele kaart van Mevrouw Helsen (Caritas)

9. Attest van Mevrouw Helsen (Caritas)”.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 6 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Colombia wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar de COI Focus *“Colombia: Veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020

4. Beoordeling

Verzoekster verklaart dat zij een langdurige relatie had met Y.J.J.M. die een *“vooraanstaande sociaal leider”* zou zijn bij de Barón Rojo Sur. Zij verklaart dat Y. op 1 februari 2017 zou zijn vermoord door paramilitairen, nadat reeds drie aanslagen op zijn leven plaatsvonden. Verzoekster zou daarna bedreigingen hebben gekregen op het werk, telefonisch en via sociale media. Verzoekster meent dat zij wordt gezocht omdat zij gekend was als de *“echtgenote”* van Y., die hem bij zijn activiteiten vergezelde wanneer het kon. Verder wijst zij erop dat zij na de moord verklaringen bij de politie heeft afgelegd waarin zij heeft verteld wie de moord heeft gepleegd. Verzoekster zag zich genoodzaakt onder te duiken op verschillende plaatsen in Colombia, alsook een paar maanden in Chili in het najaar van 2017. Op 20 april 2018 vloog verzoekster van Bogota naar Madrid, vandaar nam zij een vlucht naar Brussel op 21 april 2018. Verzoekster dient pas anderhalf jaar later, op 14 november 2019, een beschermingsverzoek in bij de Belgische overheden.

In de bestreden beslissing wordt gewezen op het uitzonderlijk late karakter van het beschermingsverzoek, het gegeven dat verzoekster na de vermeende dreigementen nog zeer lang in Colombia is gebleven en in Chili geen asiel heeft gevraagd. Zoals de verwerende partij ter terechtzitting zelf aangeeft, is dit slechts één van de elementen waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten dat een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk wordt gemaakt. Deze elementen zijn op zich dus niet doorslaggevend.

In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat zij als *“weduwe”* van *“een echt bekende socialistische leider”*, Y.J.H.M., die werd vermoord op 1 februari 2018 *“omwille van zijn activiteiten en zijn weigering om overheidsgeld te gebruiken voor illegale doeleinden”*, valt onder een risicoprofiel, met name als familielid van personen die werken voor lokale en regionale overheden, zoals omschreven in de UNHCR guidelines. Zij meent dat haar risicoprofiel en dat van haar overleden *“echtgenoot”* niet kan worden betwist voor zover zij tot een week voor de moord onder politiebescherming stonden.

Ter terechtzitting wijst de verwerende partij er correct op dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR, waarnaar verzoekster verwijst, zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*).

Vooreerst merkt de Raad op dat behalve een attest van samenwonen, opgesteld op basis van verzoeksters verklaringen (AD CGVS, stuk 5, map met documenten, nr. 4) er geen enkel ander objectief document voorligt dat een langdurige relatie tussen verzoekster en Y. attesteert. Niettemin betwist het CGVS *“momenteel”* niet dat verzoekster een relatie had met Y.

De Raad stelt verder vast dat het administratief dossier geen enkele concrete objectieve informatie bevat over de organisatie Baron Rojo Sur, noch over het profiel, de werkzaamheden en de functie van Y. in deze organisatie, noch over de problemen die Y. zou hebben gekend, noch over de politiebescherming die zou zijn verleend. Er zijn enkel de verklaringen van verzoekster, maar deze werden door de commissaris-generaal niet getoetst aan objectieve informatie. Waar in de bestreden beslissing de organisatie Baron Rojo Sur wordt beschreven als *“een voetbalvereniging die kwetsbare jongeren steunt met behulp van projecten”*, merkt de Raad op dat in verzoeksters verklaring bij de politie van 6 februari 2017 de organisatie *“Baron Rojo Sur”* wordt omschreven als een *“barra brava”*, zijnde *“hooligans”*, waarvan haar echtgenoot *“vroeger”* deel van uitmaakte en één van de leiders *“was”* (AD CGVS, stuk 5, map met documenten). Het is de Raad dan ook niet duidelijk of Baron Rojo Sur daadwerkelijk kan worden gezien als een sociale organisatie, dan louter als een hooligansgroep en welke activiteiten Y. daarin juist verrichte.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster dat paramilitairen wilden infiltreren in de beweging van haar man om geld wit te wassen en mensen af te persen (AD CGVS, stuk 7, CGVS vragenlijst, punt 5). Op het CGVS verklaarde zij dan weer dat één van de drie leiders bij de organisatie paramilitairen wilde aantrekken omdat er veel overheidsgeld gemoeid was bij de projecten van de

organisatie dat zij konden gebruiken om geld wit te wassen en hun drugs te verspreiden, hetgeen Y. niet wilde waarna de problemen zijn begonnen (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 10, 12). In de voormelde klacht van verzoekster bij de politie kan evenwel worden gelezen dat Y. is beginnen samen te werken met het openbaar ministerie om een bende binnen de barra te ontmantelen waarbij 12 personen zijn opgepakt, onder wie P.B., die daarna samen met C. geld op het hoofd van Y. had gezet. Zulke verklaringen heeft verzoekster niet bij het CGVS afgelegd. Het is de Raad dan ook niet duidelijk op basis van de elementen in het dossier welke problemen Y. dan juist had dat deze noopten tot politiebescherming.

Bovendien bevat het administratief dossier evenmin objectieve informatie over de moord op Y., de omstandigheden van deze moord en de eventuele politionele en juridische gevolgen ervan, hoewel de commissaris-generaal "*momenteel*" niet betwist dat "*hij werd vermoord door de leden van de een paramilitaire groepering*". Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar de publiekelijk beschikbare informatie over de moord op haar "*echtgenoot*". Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster wel tien internetlinks naar krantenartikelen over de moord op Y. heeft voorgelegd (AD CGVS, stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6; stuk 5, map met documenten, nr. 7). Hoewel de protection officer in het gehoorverslag aangeeft dat de documenten zullen worden bekeken, bevindt er zich geen enkele uitprint van deze Spaanstalige krantenartikelen in het dossier, laat staan vertalingen ervan. Waar verzoekster tijdens het gehoor verklaarde dat deze documenten aantonen dat het om haar partner gaat, dat zijn leven gevaar liep, dat hij een persoon was die werd beschermd door de Staat, dat hij doodsbedreigingen kreeg en dat hij een sociale leider was, kan de Raad dit niet verifiëren.

Verzoekster stelt dat zij ook wordt gevisieerd omdat zij de politie op de hoogte heeft gebracht van de identiteit van de daders van het misdrijf tegen haar "*echtgenoot*". In haar verklaring bij de politie kan inderdaad worden gelezen dat zij verwees naar P.B. en als C. als mogelijke opdrachtgevers. Evenwel kan ook worden gelezen dat zij meedeelde dat Y. op bezoek ging bij J. alias J. met wie hij onlangs ruzie had gemaakt. Over deze J. alias J. kan in een politieverlag van 3 maart 2017 worden gelezen dat zijn blauwe gsm in beslag werd genomen (AD CGVS, stuk 5, map met documenten, nr. 6). Het ontbreekt in het administratief dossier aan verdere informatie over de resultaten van het politioneel onderzoek dat werd gevoerd, ondanks de voorgelegde krantenartikelen maar waar de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan.

Gelet op het voorgaande kan de Raad niet nagaan of verzoekster als "*echtgenote*" van Y. überhaupt onder een risicoprofiel valt, en indien zo, wat dan de voorzienbare risico's zijn gelet op de individuele omstandigheden van de zaak. De verwerende partij stelt dan wel dat de bedreigingen aan verzoeksters adres een "*bizar verloop*" kenden, maar zonder verdere omkadering kan dit niet volstaan om te besluiten dat een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk wordt gemaakt.

In de bestreden beslissing wordt nog gemotiveerd dat verzoekster de nationale beschermingsmogelijkheden niet heeft uitgeput omdat zij nooit melding heeft gemaakt van de vermeende bedreigingen bij de Colombiaanse ordediensten, noch bij hen bescherming heeft verzocht.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij geen bescherming kan verkrijgen van haar eigen overheden. Hierbij verwijst verzoekster naar haar verklaringen bij het CGVS dat zij en haar echtgenoot onder politiebescherming stonden, dat deze bescherming zonder enige uitleg werd ingetrokken en dat haar "*echtgenoot*" nauwelijks een week na deze intrekking van bescherming werd vermoord (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 11-12). De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met deze verklaringen, noch is nagegaan of deze verklaringen grond vinden in de objectieve landeninformatie over de omstandigheden rond de moord op Y.

Indien het zo is dat de politiebescherming zou zijn ingetrokken waarbij Y. een week later wordt vermoord, dan kan dit verklaren waarom verzoekster meent dat bepaalde leden van politie betrokken waren bij de moord op Y. en waarom ze niet vooreerst haar toevlucht heeft genomen tot nationale bescherming. Bovendien verwijst verzoekster in deze ook naar algemene landeninformatie over de corruptie binnen de Colombiaanse politiemacht, het gegeven dat veel politieagenten zijn betrokken bij illegale activiteiten en de problematische banden tussen politieagenten en illegale gewapende groeperingen.

De relevante vraag is echter niet of verzoekster al dan niet melding heeft gemaakt van de vermeende bedreigingen, maar wel of verzoekster aantoont dat zij in haar geval geen toegang zal hebben tot doeltreffende overheidsbescherming. Hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante elementen. De omstandigheid dat een verzoeker al dan niet aangifte of melding heeft gedaan is één van de elementen die in aanmerking moet worden, maar niet de enige. Wanneer uit de individuele

omstandigheden eigen aan de zaak of uit de algemene landeninformatie blijkt dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen tevergeefs dan wel ondoeltreffend zou zijn geweest of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen, dan kan van een verzoeker niet worden verwacht dat hij zich wendt tot zijn lokale autoriteiten en aangifte doet.

Het is op basis van het geheel van de elementen die de zaak kenmerken, dat moet worden nagegaan of verzoekster aantoont dat zij in haar geval geen toegang zal hebben tot doeltreffende bescherming vanwege de nationale overheden. Door aan het geheel van haar verklaringen voorbij te gaan en deze niet af te toetsen aan de beschikbare objectieve landeninformatie, heeft er wat betreft de nationale beschermingsmogelijkheden voor verzoeksters geval in Colombia geen zorgvuldig onderzoek plaatsgevonden.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 september 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES